

AL TER

Quan la lluna hermosa i pura
passejant-se va pel cel,
velant casta la hermosura
de blancs núvols amb un vel;

Quan eixa reina a porfia
buscant transparent mirall
un raig de sa llum envia
que s'atura en ton cristall;
l lliscant-ne d'ell per sobre
en la riba es va a estrellar
alegrant el cor del poble
que li envia dolç cantar;
Digues, riu, entre tos arbres
no vals més que un ric palau,
que amb sa plata, i or, i marbres
ve un jorn en que també cau?

No vals més que eixa riquesa
que enlluerna en les ciutats,
escarnint-ne la pobresa
que mor sota humils teulats!...

O, si, riu! amb tes rescloses,
amb tos arbres i verdor,
amb ton llit en que reposes
salpicat de puntes d'or,
ets del cor rica penyora,
i al mirar-te tan gentil
el cantor, o riu, t'adora
com l'alab volgué al Genil.

Estim, ple el cor de dol i amarga pena
sentir l'armònic só de son cantar,
unir ma veu al cant d'eixa sirena,
i les cordes de l'arpa puntejar.

Ferir-les, si, i en llengua llemosina
dir-li quant, quant me bull el pensament,
i sempre amb eixa llengua tan divina
mentre, o riu, tu et desllisses suament.

On ma veu i amb mi, Ter, plora
quan mon cor vulla plorar,
riu també quan ma senyora
a senti'm vinga cantar;

Cantaré-li tes rescloses
i tos arbres i verdor
i l'arena en que reposes
salpicada amb puntes d'or;
Que ets del cor rica penyora
i al mirar-te tan gentil,
el cantor, o riu, t'adora,
com l'alarb volgué al Genil.

ALBERT DE QUINTANA.

Torroella de Montgrí, 5 Maig 1853.